

Sygn. akt V KK 186/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r.

sprawy **P. C.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 25 września 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 13 maja 2013 .,

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć P. C.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G z dnia 13 maja 2013 r. postępowanie karne wobec oskarżonego P. C., który został oskarżony o popełnienie czynu z art. 177 § 1 k.k., warunkowo umorzono na okres 2 lat próby.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 25 września 2013 r., po rozpoznaniu apelacji, zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej kwoty zasądzonej od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych tytułem poniesionych przez nich wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.

W kasacji od tego wyroku obrońca oskarżonego wskazał na zaistnienie w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a mianowicie z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. wynikającej z nieuwzględnienia z urzędu przez Sąd odwoławczy, że oskarżony nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 22 kwietnia 2013 r. i przeprowadzono ją pod jego nieobecność, co pozbawiło go prawa do obrony oraz z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu wynikającej z rozstrzygnięcia sprawy przez sędziego, który nie posiadał ku temu stosownego umocowania pochodzącego bezpośrednio od Ministra Sprawiedliwości.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wobec przedawnienia karalności czynu zarzuconego oskarżonemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Nieuprawnione jest stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., a to z następujących przyczyn.

Zgodnie z art. 148 § 1 pkt 2 k.p.k. protokół odzwierciedla przebieg czynności oraz oświadczenia i wnioski jej uczestników. Z protokołu rozprawy w dniu 22 kwietnia 2013 r. wynika, że Przewodniczący stwierdził prawidłowe powiadomienie oskarżonego o jej terminie przez obrońcę oraz ojca, który był obecny na rozprawie (k. 852). Skarżący nie zakwestionował tego stwierdzenia, nie złożył także wniosku o sprostowanie protokołu w tym zakresie (art. 152 k.p.k.). Dlatego też nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości tak stwierdzonego zawiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy.

Po drugie, skarżący był obecny na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2013 r. i nie zaoponował przeciwko prowadzeniu jej pod nieobecność mandanta. W tym miejscu wypada przypomnieć, że oskarżony nie odwołał oświadczenia o możliwości prowadzenia rozpraw pod jego nieobecność, o ile będzie obecny jego obrońca, a

ten warunek został spełniony. Ponadto oskarżony złożył pismo procesowe, w którym oświadczył, że w postępowaniu sądowym nie będzie brać udziału (k. 328).

Wobec powyższego nie ma podstaw do przyjęcia, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy w dniu 22 kwietnia 2013 r. przez ojca i obrońcę oraz wyraził zgodę na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Także prawo do obrony oskarżonego nie zostało ograniczone, gdyż był na rozprawie reprezentowany przez obrońcę.

Skarżący, uzasadniając drugi zarzut kasacji odwołał się do poglądu wyrażonego w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13. Należy jednak wskazać, że Sąd Najwyższy w dniu 28 stycznia 2014 r. (BSA-I-4110-4/13) w pełnym składzie podjął uchwałę, w której co prawda podtrzymał dotychczasowe stanowisko, iż w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, lecz równocześnie zaznaczył, iż wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Oznacza to, że decyzje o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe wydane w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości przez Sekretarza lub Podsekretarza Stanu przed datą podjęcia przywołanej uchwały, nie podlegają zakwestionowaniu. Nie wpływają zatem na umocowanie sędziego do orzekania w sądzie, do którego taką decyzją został przeniesiony. Wynika stąd, że o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), czy też w postaci udziału w orzekaniu osoby nieuprawnionej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.), w niniejszej sprawie nie może być mowy. Decyzja o przeniesieniu na inne miejsce służbowe sędziego, który wydał w sprawie wyrok skazujący, została bowiem wydana przed podjęciem wymienionej uchwały (BSA-I-4110-4/13).

W tym stanie rzeczy kasacja obrońcy oskarżonego, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

